

En Gæst fra en anden Verden

Gribende Nutids-Drama,
der kaster et grelt Lys over et
interessant socialt Problem.

Kunst-Film
af
Clara Viebig,
optaget af Nordisk Films Co.

Titelrollen — Fangen Friedrich
Blaske — udføres med frem-
ragende Dygtighed af
Aage Hertel

Denne Film ligner intet tidligere set Kino-
Skuespil — den lægger nyt Land ind under
den stumme Scenes Herredømme og er vel
egnet til at drage Tusinder og atter Tusinder
af nye Tilskuere til Billedteatrene.

Den ansete Forfatterinde og den intelligente
danske Skuespiller, hvem Hovedrollen er be-
troet, har megen Ære af disse stærkt virkende
Billeder af et forspildt Menneskeliv.

Afdelingerne:

1. Friedrich Blaske.	28. „Ansøg om Benaadning for ham!“
2. Tugthuset.	29. En Maaned efter.
3. For 30 Aar siden.	30. Benaadet!
4. Levende begravet.	31. Et Eventyr!
5. Fangernes Frikvarter ringes ind.	32. I de gamle Klæder.
6. I Enecelle.	33. Løsladelsen.
7. Samfundets Udskud.	34. I Frihed — efter 30 Aars Forløb.
8. Det er Nat —!	35. „Ak — hvor forandret!“
9. Drømmen.	36. Den første Gang.
10. Gamle Minder.	37. Paa Kirkegaardskontoret.
11. De unge Dage.	38. Ved Moderens Grav.
12. En flot Fyr.	39. Hos Søsteren.
13. Fristeren.	40. „Jeg er din Broder!“
14. Afsked fra Fabriken.	41. „Velkomsten“.
15. Paa gale Veje.	42. „Jeg har Penge!“
16. En „Tjans“.	43. Næstekærlighed.
17. I Juvelérbutikken.	44. Uden Venner.
18. Røveriet.	45. Mod Tugthuset.
19. Opdagelsen.	46. „Lad mig blive her!“
20. I Rettens Kløer.	47. Forladt!
21. Dommen.	48. Paa Flugt.
22. Livsvarigt Tugthus.	49. Bort fra Byen og Menne- skene.
23. En Moders Sorg.	50. Moderen kalder sin Søn til sig.
24. Samvittighedskvaler.	
25. Morgenandagt.	
26. Præsten paa Besøg.	
27. En Ven.	

Tugthusfange N° 97.

30 Aar er gaaet siden hin Dag, da *Friedrich Blaske* blev indsat i Tugthuset. 30 lange Aar har han tilbragt bag Fængslets tykke Mure.

Dag efter Dag gennem disse 30 Aar er henrundet paa nøjagtig samme Maade, og ligesom Vandets Draaber efterhaanden udhuler Stenen, saaledes er *Friedrich Blaske* under Opholdet i Tugthuset undergaaet store Forandringer.

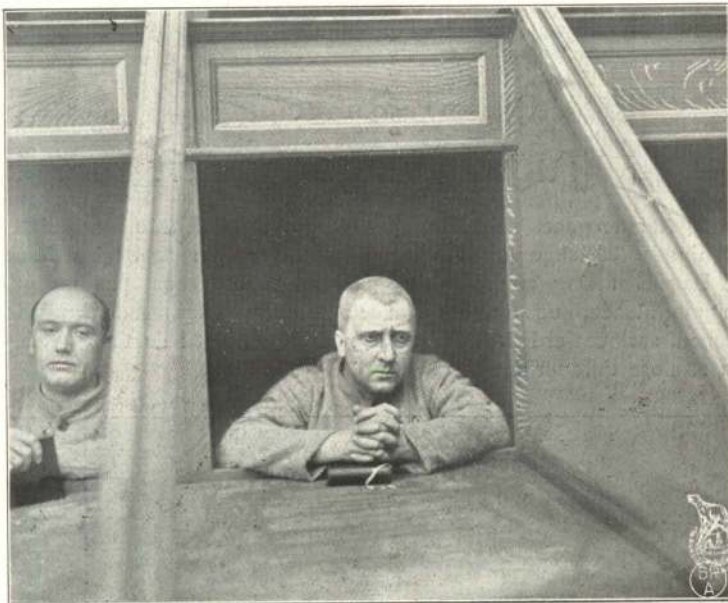

I Stjærnegården.

Der er intet mere tilbage af det raa og brutale Gemyt, som i sin Tid afstedkom den Forbrydelse, der bragte *Friedrich Blaske* over Tugthusets Tærskel. Den tidligere Rovmorder kendes nu som en graahaaret, halvt affældig, godmodig Person, hvis hele Væsen synes at udtrykke en levende Undskyldning for, at den overhovedet eksisterer.

Ingen Fange passer sit Arbejde med en saadan Omhu som *Friedrich Blaske*, og ved Morgenandagten findes ingen saa opmærksom Tilhører som han. Præsten fatter da ogsaa Interesse for ham og faar ved Fængselsdirektørens Mellemkomst udvirket Benaadning for den gamle Fange.

Friedrich Blaske forstaar næppe nok Indholdet af Benaadningsdokumentet, men han kysser dog taknemlig Præstens Haand og falder

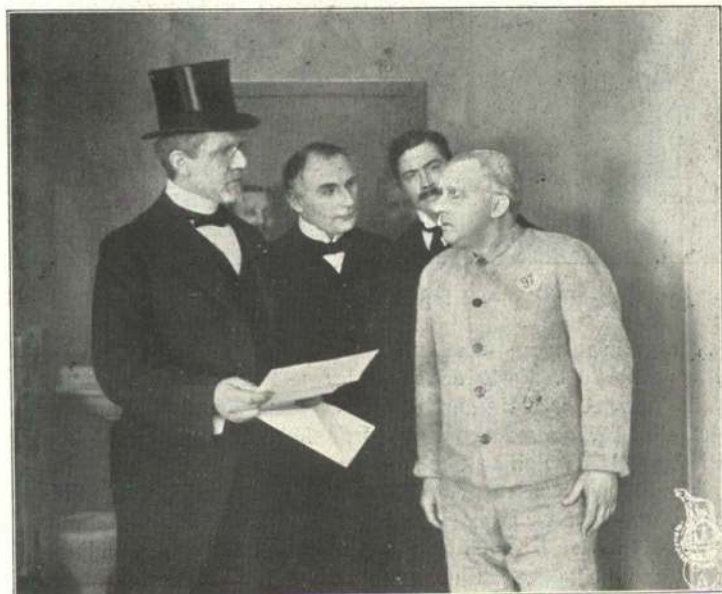
I Fængslets Kirke.

Fangevogteren om Halsen. Han føres ud af sin Celle. Han bliver atter iført sine gamle Klæder, og paa Fængselskontoret faar han sin

Hans gamle Tøj.

Løsladelsesattest udleveret samt udbetalt, hvad han har tjent ved sit Arbejde i Fængslet.

Benaadningen.

En uvelkommen Gæst.

Saa staar Friedrich Blaske da udenfor Fængselsporten, bag hvilken han har tilbragt en Levealder.

Hvor skal han gaa hen?

Intet kender han igen af Byen.

Paa Lykke og Fromme begiver han sig af Sted. Blot i Retning bort fra Fængslet!

... Han kommer forbi en Børnelegeplads. Et af Børnene falder. Han hjælper det paa Benene igen. Til Tak — hujer hele Sværmen ad ham!

Med en tung Følelse af Bitterhed gaar han videre.

Paa en Bænk sidder en Moder med sit Barn. Ved Siden af hende ligger en Taske med hendes Penge. Friedrich Blaske sætter sig paa

Kolde Hjærter.

Bænken. Moderen snapper Tasken til sig, og da han nærmer sig for at tale til Barnet, rejser hun sig brat og gaar sin Vej, idet hun sender den mærkelige Gamle sky og mistænksomme Blikke.

Friedrich Blaske styrer nu sine Skridt mod Kirkegaarden, hvor hans Moder ligger begravet. Han har i Fængslet faaet at vide, at hans Moder har taget sin Død af Sorg over hans Forbrydelse. Nu — 30 Aar efter — knæler han som hvidhaaret Mand ved hendes Grav og beder hende om Tilgivelse for den Sorg, han har forvoldt hende.

Paa Kirkegaardskontoret faar han Oplysning om sin nærmeste tilbagelevende Slægtning, Søsteren Anna's, Bopæl.

Paa Vejen til Kirkegaarden har han for første Gang i sit Liv kørt i en elektrisk Sporvogn. Med undrende Øjne betragter han nu Automobilet, som kører ham hen til det Hus, hvor Søsteren bor.

Søsteren, som er gift, har en Datter, som med sit lille Barn paa Armen aabner Døren for den besynderlige Fremmede. Han spørger efter hendes Moder og kommer indenfor. Søsteren betragter ham mistroisk. Han fortæller, at han er Broderen Friedrich, men hun tror ham ikke. Han maa tage sin Løsladelsesattest frem, før hun fæster Lid til hans Forklaring. Medens hun fører ham til Sæde, gaar Datteren hen og henter sin Fader og sin Mand. Faderen hilser koldt paa Gæsten fra den fremmede Verden og bebrejder ham i heftige Ord, at han efter Løsladelsen har opsøgt Familien.

— Gaa din Vej, siger Svogeren. Vi er hæderlige Folk, som tjener vore Penge paa ærlig Vis.

Mod Ensomheden.

Harmfuld rejser nu Friedrich Blaske sig. Han krænger sine Lommer for de Penge, han har tjent i Fængslet, for at vise, at ogsaa han har Penge, som er tjent ved hæderligt Arbejde.

Og saa forlader han de uvenlige Slægtninge lige saa stille, som han er kommen. — — —

Nedtyngtet af Sorg og Bitterhed vender han tilbage til Fængslet, hvor han falder paa Knæ for Fængselsdirektøren og beder om igen at blive indsat i sin Celle. I enkle og ligefremme Vendinger motiverer han sin Bøn. Verden er ham saa fuldkommen fremmed, og end ikke Familien vil kendes ved ham. Han føler sig hjemløs i den store By og tigger og trygler om igen at maatte betragte Fængslet som sit Hjem.

Men Fængselsdirektøren — Embedsmanden — ryster paa Hovedet. Han forstaar intet af det, som rører sig i den tidligere Fanges Indre.

Han véd kun, at Navnet Friedrich Blaske er strøget af Listen over Fangerne, og at Manden, som bærer Navnet, er bleven benaadet. Følgelig hører han ikke hjemme i Fængslet, og — Friedrich Blaske bliver lempelig paany sat udenfor Fængselsporten!

Som en forvildet løber Friedrich Blaske af Sted — bort fra den By, i hvilken han føler sig ensom, bort fra Menneskene, som nægtede at anerkende ham.

Han flygter ud i Naturen.

Menneskeræd, som han er bleven, skjuler han sig, hver Gang han paa lang Afstand ser et Menneske.

Han flygter. Hvorfor? Han véd det ikke selv.

Moderen kalder!

Han føler det blot, som om et ondt og uretfærdigt Samfund vil ham til Livs og forfølger ham.

Han flygter blindt.

Ind i Skovens Tykning tyer han, hvor han udmattet skjuler sig i Krattet.

Jaget til Døde reder Friedrich Blaske sig under Himlens Hvælv et Leje af Skovens Mos og visne Blade . . .

I Dødsdrømmen ser han sin Moder strække Armene ud mod ham. Og idet han sover ind, hvisker han:

— Jeg kommer, jeg kommer!

En Gæst fra en anden Verden.

Af Clara Viebig.

Friedrich Blaske. Spillet af Aage Hertel.

30 Aar er gaaet siden hin Dag, da Friedrich Blaske blev indsat i Tugthuset. 30 lange Aar har han tilbragt bag Fængslets tykke Mure. Dag efter Dag gennem 30 Aar er henrundne paa nøjagtig samme Maade, og ligesom Vandets Draaber efterhaanden udhuler Stenen, saaledes er Friedrich Blaske under Opholdet i Tugthuset undergaaet store Forandringer. Der er intet mere tilbage af det raa og brutale Gemyt, som i sin Tid afstedkom den Forbrydelse, der bragte Friedrich Blaske over Tugthusets Tærskel. Den tidligere Rovmorder kendes nu som en graahaaret, halvt affældig, godmodig Person, hvis hele Væsen synes at udtrykke en levende Undskyldning for, at den overhovedet eksisterer. Ingen Fange passer sit Arbejde med en Omhu som Friedrich Blaske, og ved Morgenandagten findes ingen saa opmærksom Tilhører som Friedrich Blaske. Præsten fatter da ogsaa Interesse for ham og faar ved Fængselsdirektørens Mellemkomst udvirket Benaadning for den gamle Fange.

Friedrich Blaske forstaar næppe nok Indholdet af Benaadningsdokumentet, men han kysser dog taknemlig Præstens Haand og falder Fangevogteren om Halsen. Han føres ud af sin Cælle. Han bliver atter iført sine gamle Klæder, og paa Fængselskontoret faar han sin Løsladelsesattest udleveret samt udbetalt, hvad han har tjent ved sit Arbejde i Fængslet.

Saa staar Friedrich Blaske da udenfor Fængselsporten, bag hvilken han har tilbragt en Levealder. Hvor skal han gaa hen? Intet kender han igen af Byen. Paa Lykke og Fromme begiver han sig afsted. Blot i Retning bort fra Fængslet. Han kommer forbi en Børnelegeplads. Et af Børnene falder. Han hjælper det paa Benene igen. Til Tak hujer hele Sværmen ad ham. Med en tung Følelse af Bitterhed gaar han videre. Paa en Bænk sidder en Modor med sit Barn. Ved Siden af hende ligger en Taske med hendes Pen-

ge. Friedrich Bláske sætter sig paa Bænken. Moderen snapper Tasken til sig, og da han nærmer sig for at tale til Barnet, rejser hun sig brat og gaar sin Vej, idet hun sender den mærkelige Gamle sky og mistænkssomme Blikke.

Friedrich Blaske styrer nu sine Skridt mod Kirkegaarden, hvor hans Moder ligger begravet. Han har i Fængslet faaet at vide, at hans Moder af Sorg over hans Forbrydelse har taget sin Død. Nå- 30 Aar efter - knæler han som hvidhaaret Mand ved hendes Grav og beder hende om Tilgivelse for den Sorg, han har forvoldt hende.

Paa Kirkegaardskontoret faar han Oplysning om sin nærmeste tilbagelevende Slægtning, Søsteren Anna's Bopæl. Paa Vejen til Kirkegaarden har han for fægste Gang i sit Liv kørt i en elektrisk Sporvogn. Med undrende Øjne betragter han nu Automobillet, som kører ham hen til det Hus, hvor Søsteren bor. Søsteren, som er gift, har en Datter, som med sit lille Barn paa Armen aabner Døren for den besynderlige Fremmede. Han spørger efter hendes Moder og kommer indenfor. Søsteren betragter ham mistroisk. Han fortæller, at han er Broderen Friedrich, men hun tror ham ikke. Han maa tage sin Løsladelsesattest frem, før hun fæster Lid til hans Forklaring. Medens hun fører ham til Sæde, gaar Datteren hen og henter sin Fader og sin Mand. Faderen hilser koldt paa Gæsten fra den fremmede Verden og bebrejder ham i heftige Ord, at han efter Løsladelsen har opsøgt Familien.

-Gaa din Vej, siger Svogeren. Vi er hæderlige Folk, som tjener vore Penge paa ærlig Vis.

Harmfuld rejser nu Friedrich Blaske sig. Han krænger sine Lommer for de Penge, han har tjent i Fængslet, for at vise, at ogsaa han har Penge, som er tjent ved hæderligt Arbejde. Og saa forlader han de uvenlige Slægtninge lige saa stille som han er kommen.

Nedtyngtet af Sorg og Bitterhed vender han tilbage til

(En Gæst fra en anden Verden) -3-

Fængslet, hvor han falder paa Knæ for Fængselsdirektøren og beder om igen at blive indsat i sin Celle. I enkle og ligefremme Vendinger motiverer han sin Bøn. Verden er ham saa fuldkommen fremmed, og end ikke Familien vil kendes ved ham. Han føler sig hjemløs i den store By og tigger og trygler om igen at maatte betragte Fængslet som sit Hjem.

Men Fængselsdirektøren - Embedsmanden - ryster paa Hovedet. Han forstaar intet af det, som rører sig i den tidligere Fanges Indre. Han ved kun, at Navnet Friedrich Blaske er strøget af Listen over Fangerne, og at Manden, som bærer Navnet er bleven Be-naadet. Følgelig hører han ikke hjemme i Fængslet, og Friedrich Blaske bliver lempelig paany sat udenfor Fængselsporten.

Som en forvildet løber Friedrich Blaske afsted - bort fra den By, i hvilken han føler sig ensom, bort fra Menneskene, som nægtede at anerkende ham. Han flygter ud i Naturen. Menneskerød som han er bleven, skjuler han sig, hver Gang han paa lang Afstand ser et Menneske. Han flygter. Hvorfor? Han ved det ikke selv. Han føler det blot, som om et ondt og uretfærdigt Samfund vil ham til Livs og forfølger ham. Forfølgelsen bliver bestandig vildere og hidsigere. Han flygter blindt. Ind i Skovens Tykning, hvor han paa alle fire udmattet skjuler sig i Krattet. Men den usynlige Forfølger giver ikke op. Jaget til Døde reder Friedrich Blaske sig under Himlens Hvælv et Leje af Skovens Mos og visne Blade. I Dødsdrømmen ser han sin Moder strække Armene ud mod ham. Idet han sover ind hvisker han :

-Jeg kommer, jeg kommer!

EIN GAST AUS DER ANDEREN WELT.

von

Clara Vielig.

In der Hauptrolle: Aage Hertel.

Dreissig Jahre sind verlaufen, seitdem Friedrich Blaske zum ersten Mal die Zuchthauszelle betrat, und während des langen, einsförmigen Gefängnisaufenthalts hat er sich viel geändert. Von dem brutalen heftigen Gemüt, welches ihn über die Schwelle des Zuchthauses brachte, ist nichts mehr übrig. Der ehemalige Raubmörder ist jetzt ein alter, grauer Mann mit stumpf ergebener Miene. Er arbeitet fleissig und sorgfältig und beim Gottesdienst ist er ein eifriger Zuhörer. Deshalb verwendet sich auch der Geistliche für ihn, er überredet den Gefängnisdirektor zu versuchen Blaskes Entlassung zu erwirken, und eine Woche später wird auch das Gnadengesuch bewilligt.

Friedrich Blaske versteht zuerst garnicht, was ihm der Direktor vorliest. Bald aber erwacht er zur Freude, die bis zum namenlosen Jubel steigt. Er küsst dem Geistlichen die Hand, und als der Wärter zurückbleibt, nachdem die Herren die Zelle verlassen haben, fällt er ihm vor Freude um den Hals.

Blaske wird aus der Zelle geführt, über Treppen zur Kleiderkammer; er zieht seine eigenen alten Kleider an, die er wunderhübsch findet, und wird dann ins Bureau geführt, wo er seine Entlassungspapiere erhält, so wie auch seinen Verdienst, der ihm in Gold und Scheine ausgezahlt wird. Er bedankt sich und eilt stolz und glücklich zum Ausgang.

Jetzt steht also Friedrich Blaske vor Dem Zuchthause, in welchem er 35 Jahre verbracht hat. Aber wo hingehen? Gar

nichts kennt er mehr von der Stadt. Er eilt nur immer vorwärts, bis er zu einem Kinderspielplatz kommt. Er sieht den Kindern zu. Ein Kind fällt hin, er hebt es auf, die Kinder kreischen auf und laufen fort. Schon etwas wehmütig geht er weiter. Auf eine Bank sitzt eine Frau mit ihrem Kind. Neben ihr liegt einen kleinen Sack mit ihrem Portemonnaie. Friedrich setzt sich auf die Bank. Die Junge Frau schnappt schnell den Sack, steht auf und geht fort, indem sie den alten Mann misstrauisch ansieht.

Nun begiebt sich Friedrich Blaske nach dem Kirchhof, wo seine Mutter begraben liegt. Schon im Gefangnis hat er erfahren, dass seine Mutter vor Kummer über sein Verbrechen gestorben ist. Jetzt kniet er als alter, weisshaariger Mann auf das Grab seiner Mutter und bittet um Verzeihung des Kammers, den er verursacht hat. Im Kirchhofsbureau erhält er die Adresse seiner einzigen Schwester Minna.

Auf dem Wege nach dem Kirchhof hat er zum ersten Mal die elektrischen Bahnen gesehen. Jetzt betrachtet er erstaunt das Automobil, das ihn zum Hause führt, wo seine Schwester wohnt. Sie ist verheiratet, und hat auch eine verheiratete Tochter, die mit ihrem kleinen Kind auf dem Arm dem sonderbaren Gast die Tür öffnet. Er fragt nach ihrer Mutter und tritt ein. Die Schwester sieht ihn misstrauisch an. Er erzählt, dass er der Bruder Friedrich ist, aber sie glaubt ihn nicht. Er muss seine Entlassungspapiere hervornehmen, ehe sie ihn glaubt. Sie lässt ihn Platz nehmen, und indessen geht die Tochter ihren Mann und ihren Vater suchen. Der Vater grüsst kalt diesen Gast aus einer anderen Welt und wirft ihm mit heftigen Worten vor, dass er nach der Entlassung die Familie aufgesucht hat. - Mache, dass Du fortkommst! sagt der Schwager, - wir sind ehrliche Arbeiter und wollen mit einem Zuchthäusler

nichts zu tun haben! Blaske steht auf, schüttelt sein Portemonnaie auf dem Tisch und sagt: Auch ich habe Geld, die ich durch ehrliche Arbeit verdient habe! Und er verlässt die unfreundlichen Verwandten eben so still, wie er gekommen ist. Traurig und verzweifelt kehrt er zum Gefängnis zurück. Er fällt auf die Knie vor dem Gefängnisdirektor und fleht, dass man ihn wieder ins Gefängnis aufnehme. Die Welt ist ihm jetzt ganz fremd. Nicht einmal die eigene Familie will sich zu ihm bekennen. Sein ennigster Wunsch ist das Gefängnis wieder als sein Heim zu betrachten. Aber der Direktor schüttelt den Kopf. Er versteht ihn nicht. Er weiss nur, dass Friedrich Blaske jetzt aus der Liste der Zuchthäussler gestrichen und entlassen ist, und Friedrich Blaske wird zurückgeschoben und die Tür geschlossen. Wieder draussen, steht er zuerst wie betäubt, dann läuft er in den Feldern, sich immer scheu umsehend. Wenn Menschen nahen, läuft er schneller. Er versteckt sich hinter Buschwerk wie ein gescheuchtes Tier. Zuletzt flieht er zum Wald, immer tiefer hinein, bis er ganz einsam ist. Totmüde rafft er sich Laub zusammen zu einem Lager. Im Todestraume sieht er seine Mutter, die ihm die Arme entgegenstreckt.

"Ich komme, ich komme", flüstert er leise, indem er einschläft.

Ende.

NORDISK FILMS Co., LTD.

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C.

Telephone—City 172.

Telegrams—Norfilcom, Westrand London.

THE OUTCAST

A Story with a Strong Appeal to Human Emotion.

RELEASED MONDAY, MAY 25th.

LENGTH 2,950 FT.

Code Word: OUTCAST.

THE OUTCAST.

A STORY WITH A STRONG APPEAL TO HUMAN EMOTION.

WE FIRMLY BELIEVE that few who see this production will attempt to confute our estimate that it has one of the finest stories which has yet been screened for a picture play. It is a human document which makes an irresistible appeal to the human emotions, and seasoned reviewers who have seen it have acclaimed that it has gripped their heart-strings more powerfully than anything they have happened upon for very many months. This is striking testimony to its convincing strength—and it is fully merited. It impresses strongly while it is being unspooled, and it leaves an impression behind it which lingers, and when a picture play does that, it has something about it very different from the majority of its kind. It grips the imagination from the beginning, and although it has no sensationalism, it stirs the blood in the veins and brings to the heart a surcharge of pity. As a character study, "The Outcast"

—the old convict—is one which warrants inclusion among the outstanding histrionic achievements of the screen, for the actor who plays this part seems to live it, so perfect is the illusion he creates.

Tom Black is the outcast—a convict. We are first introduced to him in his cell at the penal settlement, where for thirty years he has been expiating his lawless youth. He looks a pathetic figure, with his corpulent body and weak legs, his furrowed face and silvered hair, with eyes that speak of tense mental agony, wistful and submissive. Routine and discipline have made him such a negative character, with apparently every thought and action guided by those about him, that our sympathies go out to him before we are aware of the reason for his confinement. The law has enacted a full penalty for his crime, for his conscience has made such a coward of him that even in his sleep he cannot forget the past. He reviews it all in his restless dreams; his careless youth; his drinking bouts; his outbursts of petulance at home; his discharge from the works; his acquiescence with the suggestion of a pal to make money easily; his forced entry into a jeweller's shop; his attack upon the woman; his capture and trial and conviction; and his mother's death as the outcome. All this comes back to him so graphic in detail that his pitiful cries in his sleep at the memories awakened rouse the warders of his block, and they rush into his cell. He soon recovers, however, under their rough administrations, for although they are strin-

gent disciplinarians, they are human, and Tom Black, whatever his past, is a model prisoner. At work he is energetic and exact, and in the little leisure allowed he scrupulously conforms to all the prison rules. His only joys are to get out occasionally in the exercise yard, to look wistfully at the sun and trot round in a circle, as though proud, like a child, that he can use his limbs. Church service would be a joy if he could realise that the salvation for transgressors, of which the chaplain spoke, applied as much to him as any man, but his fits of hope are followed by despair, although he greedily absorbs every word the chaplain utters. It is because he so studiously follows the service—even for church service the convicts are segregated in single box-like structures, as though each was a wild animal, and if given the opportunity would be tearing at each other's throats—that Tom Black attracts the attention of the chaplain. The latter visits Tom in his cell, and after a brief, affecting talk, Tom falls on his knees, nervously and only half-comprehending, to repeat a prayer of forgiveness for a contrite heart. The chaplain is so interested in him that he eventually induces the governor of the prison to apply for a pardon for Tom, and because of the excellence of his record at the prison, the application is, after a short lapse of time, granted. Tom, at first, only dimly understands what it means, and when he does he is overwhelmed. He weeps tears of joy, embraces the chaplain and his warder, and having donned his clothes and received the money he has earned while in prison, emerges a free man. The changes that have taken place in the outer world since he was last at liberty strike upon his dulled sensibilities as uncanny, and after the turmoil and jostle of the streets he is glad to escape for a little quietude into the park. How remote he is from his surroundings, having been so long out of touch with the world, is soon brought home to him. His old-fashioned garb, hunted look and nervous apprehension strike terror to children, who run from him when he approaches while they are at play, and a woman with a child, in whom he evinces interest, hurries away from him with a look of disgust and fear. Sadly he turns away to mingle with his fellow creatures in the street, where his shame can be better hidden. Even here, however, he attracts attention to himself on account of his nervousness because of the swift-moving traffic, and when he boards an electric tram, curious at its propulsion without horses, and half-afraid of it, he is again the cynosure of many eyes. He disembarks at the cemetery to search out his mother's grave, which he finds overgrown with tangled weeds, and bathes them with the bitter tears of self-reproach. Subsequently he goes to seek his only surviving sister, the address of whose house he has ascertained from the cemetery officials. On his way he calls at a cheap eating house, and hardly had he sat down to his meal than he is made the butt of ridicule on the part of many of the patrons of the place, and after a reprehensible bit of horseplay, he beats an undignified retreat. Eventually after sundry other adventures, he manages to reach the squalid quarters of his sister. She fails to recognise him, for he has been dead to her for many years, and even when she does, she evinces no sign of welcome, but rather repugnance and fear. A woman friend even more pointedly resents his intrusion into the house, and as Tom shows a disposition to stay, she summons his sister's husband from a neighbouring workshop. Tom offers his hand to him when he arrives, but it is indignantly refused with the taunt, "We don't want you here; we are respectable people and have to earn our living in a honest way." Almost heartbroken, the poor old man falters in reply, "Don't be afraid of me; I shan't hurt you. I have a little money that I have earned by honest work." And he hands them what money he has, and without thanks they take it, motioning him to take a seat at the table for their meagre meal. He is so studiously neglected, and his sister's companion treats him with such abhorrence, as though he were pestilential, that he is only too glad of an opportunity to escape again into the teeming streets, where the general excitement leads him to forget his own carking troubles. But the flight of an aeroplane causes him to doubt his sanity, and in a frenzy of fear he rushes back to the prison, pleading on his knees to be allowed to live out the rest of his life in his quiet cell. But even from the prison he is an outcast—they refuse to receive him now that he has been granted his pardon. What can he do? A shuttlecock of Fate, he flies away into the heart of the country—anywhere so long as he can find peace and forgetfulness. Tired out at length, he makes himself a bed of leaves, and lies down to sleep. Sleep comes to blunt the edge of all his pains of mind and body, and in his dreams he sees a vision of his mother holding out her arms to him—for while the whole world may turn from him, to his mother he is still her son. And with a smile as though he understands, Tom passes into the Great Beyond, for exposure to the night air for one physically and mentally exhausted proves, as one might have expected, fatal.

TACT.

HOW A HUSBAND LULLED A SUSPICIOUS WIFE.

THIS IS A SUBJECT full of wholesome humour, turning on a wife's jealousy, a terment mother-in-law, and a husband fond of a little harmless flirtation, who can cleverly cover up the traces of his lapses from conjugal fidelity. Mrs. Brown is particularly concerned over the attentions bestowed by her spouse upon two young ballet dancers, the Misses Wing, and she is in a sullen mood when he arrives home after she has caught sight of him from the window of their house passing pleasantries with the frolicsome young ladies. She will not listen to any explanation, and as soon as he leaves her to seek the comforts of his own study, womanlike, she gives way to tears. Her mother, an acrid person who imagines she can quell any rebellious male creature because of her long experience of them, arrives while Mrs. Brown's tears are coursing down her cheeks, and she soothes the worried wife by suggesting a plan whereby the latter can prove her suspicions of Mr. Brown. He, in his own room, is somewhat disconsolate because of these very suspicions, and when his friend Sachs, the tailor, calls, he resolutely declines to join him when told that Sachs is "going out on his own to-night." The suggestion that if Brown should alter his mind he should 'phone to Sachs, is forgotten till Mrs. Brown, in accordance with the plan propounded by her mother, tells him that her mother is ill and she is going to visit her that night, probably to stay till she has recovered. Mrs. Brown has scarcely left the house in the wake of her mother when Brown 'phones to Sachs and accepts the invitation for the evening. He loses no time in dressing and repairs to a pre-arranged meeting place to find not only Sachs, but the two ballet girls who have kindled such jealousy in his wife's mind. After a merry time together in a cafe, the quartet—both the men are slightly inebriated—repair to Brown's home. They are oblivious of the fact that Mrs. Brown has been anxiously watching the clock, and at a time deemed crucial by her mother, has left the latter's house to return to her own abode. The quartet are assembled comfortably round a table—when the bombshell explodes that disturbs their harmony. Mrs. Brown enters unannounced, and taking things in at a glance, violently denounces her husband. "Now I know," she says, "what sort of a man you are. I will go for my mother and she will soon teach you a lesson." Brown is dumb for a moment, but as soon as his wife has gone for her mother, he hits upon an ingenious idea so that he may come unscathed out of the mess into which he has become involved. Together with Sachs, he hurries to the tailor's work-rooms and selects a couple of model mannequins. Returning to his home, he expeditiously arranges these at the table, and as soon as the Misses Wing have hastened from the house, takes a seat with Sachs at the same table to await developments. Soon Mrs. Brown comes back, accompanied by her tempestuous mother. The latter sweeps majestically into the room, and rushes at one of the figures, hurtling it to the floor. It lays still and she is amazed. She bends down and finds it is a dummy figure, and that another is still arranged in a sitting position at the other side of the table. Mr. Brown espostulates with her at her precipitate and unexpected action, and she, crestfallen, looks on agape when Brown tells his wife that if she had allowed him to explain when she first returned home, she would have understood that he had decided to present her with a new dress, and that Sachs had selected and draped two figures with gowns so that she could the better realise their effect. Mrs. Brown looks at her mother reproachfully and then ensconces herself in her husband's arms, fully convinced that her suspicions of him are unjustified.

RELEASED MONDAY, MAY 25th.

LENGTH 899 FT.

UN HÔTE D'UN AUTRE MONDE.

Par Clara Viebig.

Frédéric Blaise interprété par Aag Hertel.

Trente ans se sont écoulés depuis que Frédéric Blaise fut mis en prison. Les 30 années monotones ont produit en lui de grands changements. Il ne reste plus rien en lui de l'individu brutal qui a commis le crime pour lequel il a été emprisonné.

Aucun prisonnier ne prend soin de son travail comme Frédéric Blaise. Le service religieux du matin n'a pas de spectateur plus attentif que Frédéric. Ceci fait que le prêtre prend intérêt pour lui et s'entremet auprès du directeur de la prison pour lui faire obtenir sa grâce. Frédéric ne comprend pas grand-chose du contenu du document qui lui confirme sa grâce, mais il baise avec reconnaissance la main du prêtre et embrasse, transporté de joie le gardien de la prison. Il est mis hors de sa cellule, reprend ses vieux vêtements, et au bureau de la prison il reçoit son certificat d'élargissement et son pécule.

Maintenant le voilà libre. Où ira-t-il? Il ne reconnaît plus la ville. Au hasard il marche devant lui, seulement pour s'éloigner de la prison. Il va vers le cimetière, où sa mère est enterrée. Il a en effet appris pendant son séjour en prison que sa mère était morte de chagrin. Maintenant après 30 ans il s'agenouille sur sa tombe et implore son pardon.

Au bureau du cimetière il obtient un renseignement sur le domicile de sa soeur unique Anne. En route pour le cimetière il a pour la première fois pris un tramway électrique, maintenant il regarde avec étonnement l'automobile qui le conduit chez sa soeur. Celle-ci qui est mariée a une fille qui vient ouvrir la

porte avec son petit enfant sur le bras. Il demande à parler à sa mère et entre. Sa soeur le regarde avec méfiance. Il se nomme, mais elle ne le croit pas. Il prouve son identité au moyen de son certificat d'élargissement. La fille va chercher son père et son mari. Le père salui froidement cet hôte d'un autre monde, et lui reproche amèrement d'avoir recherché sa famille. - Va-t-en, dit le beau-frère, nous sommes des honnêtes gens. Frédéric se lève en colère. Il montre son argent et dit qu'il l'a aussi gagné par un travail honnête. Il le leur jette, et puis il quitte ses parents aussi tranquille qu'il est venu.

Accablé de chagrin et d'amertume il retourne à la prison et prie le directeur de le réintégrer dans sa cellule. En effet le monde lui est devenu étranger, et même sa famille ne veut pas le reconnaître. Mais le directeur branle la tête, il ne comprend pas les sentiments intérieurs de Frédéric Blaise. Il sait seulement qu'il est gracié, et qu'en conséquence il ne peut plus rester dans la prison.

Désespéré Frédéric s'éloigne de la ville où il se sent isolé. Il fuit dans la campagne et se cache chaque fois qu'il aperçoit un homme. Il fuit. Pourquoi? Il ne le sait pas lui-même. Dans l'épaisse d'un bois il se cache épuisé. Il s'endort, et rêve qu'il voit sa mère lui tendre les bras, et en expirant il murmure: "Je viens, je viens!"

- - - - o o 0 0 o o - - - -